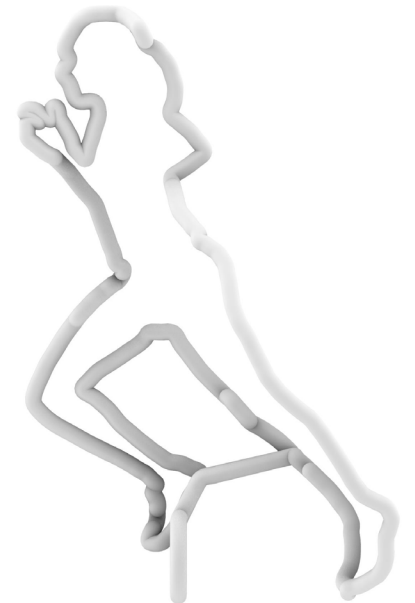

NEW PERSPECTIVE

DOCUMENTATIE VERSLAG
NIELS NOORDELOOS
2021

Inhoudsopgave

Why	2
Onderzoek	3
Interview	3
Ode aan de 24-uurs opdracht	3
Zielig? Nee!	4
Ongevraagde hulp	4
Happy Hormones	4
Ontwerp stappen	5
Materiaal	9
Buigen	10
Locatie	12
Multidisciplinaire samenwerking	13
Terugblik	16
Platform	16

Why

New Perspective is een kunstwerk dat gaat over de discriminatie, marginalisering en stigmatisering van rolstoelgebruikers. Het doel van dit kunstwerk is om de kijker een nieuw perspectief te bieden tegenover rolstoelgebruikers.

Sinds mijn zus in een rolstoel zit, ervaart zij dat mensen haar anders zijn gaan behandelen; vaak veroordelen mensen haar al gauw als zielig, minder of hulpbehoevend. Mensen zien de rolstoel als zwakte; als definiëring van dat er iets mis is met je lichaam. Mensen hebben vooroordelen over de rolstoel en de gebruikers daarvan, maar nemen niet de tijd om dieper in te zoomen en vergeten dat het net zo goed mensen zijn als iedereen.

Rolstoelgebruikers zien dit anders, de rolstoel is een tool, een hulpmiddel om te bereiken wat je zonder die rolstoel niet kan, of waar je anders geen energie voor hebt. Mijn zus heeft mij dit perspectief laten zien, en mijn doel is door middel van mijn kunstwerk dit perspectief met de rest van de wereld te delen.

Onderzoek

Ik ben dit project begonnen omdat ik een verandering wil maken in de wereld, ik wil impact hebben en betekenisvol zijn voor doelgroepen die dat nodig hebben.

Mijn eerste gedachte was om af te studeren met Biomimicry als hoofdonderwerp. Ik heb immers een hele toffe minor gevolgd in Den Haag die een nieuw vuurtje in mij heeft doen branden, bomvol inspiratie zit ik daardoor. Maar, na wat overleg met mijn begeleidend docent Marcel ben ik tot de conclusie gekomen dat Biomimicry een manier van werken is. Een manier van onderzoek doen en daarna op een specifieke manier toepassen op elke vraagstelling waar je maar mee zit. Dit is heel gaaf natuurlijk, maar dit voelde voor mij niet als een volwaardig afstudeerproject, hiermee zou ik geen recht doen aan alles wat ik geleerd heb in de afgelopen drie jaar hier op de academie. Ik wilde op zoek naar een ander soort doelgroep dan natuur, iets nóg dichterbij mij, nog persoonlijker. Dit omdat ik gemerkt heb met vorige projecten van mij dat ik de meeste impact achterlaat met persoonlijke projecten.

Interview

Nou zit mijn zus al ruim een jaar in een rolstoel en hoor ik haar hier wel vaker wat opmerkingen over maken. Eerst was ik van mening dat zij zich misschien wat aanstelde, ze had immers de ene dag geen last en kon prima een rondje lopen

terwijl ze de andere dag nog geen stap kon zetten en de trap op gedragen moest worden naar haar slaapkamer, want ze voelde veel pijn. Hoe kan dat nou, vroeg ik mij af. Om hierachter te komen heb ik mijn zus geïnterviewd, zij legde mij uit dat dat komt omdat zij veel chronische aandoeningen heeft en een aantal van deze ook fluctuerend zijn. Chronisch betekent dat het ongeneeslijk is, en fluctuerend houdt in dat ze er de ene dag meer last van heeft dan de andere dag. Dit kan erg verwarrend zijn aangezien ze de ene dag best een rondje over de universiteitscampus kan lopen, maar de volgende dag in haar rolstoel zit omdat ze anders geen energie meer heeft voor de rest van de dag. De rolstoel helpt haar dus in feite de dag door te komen op de dagen dat het wat minder met haar gaat. Dit is niet alleen verwarrend en vermoeiend voor haarzelf, maar kan ook verwarrend zijn voor mensen om haar heen. Zo krijgt ze soms wel eens een opmerking naar haar hoofd geslingerd waarom ze nu opeens kan lopen, maar gisteren ze nog in een rolstoel gezien is. Ze merkt dat mensen haar als minder behandelen, als hulpbehoevend, als zielig, puur omdat ze gebruik maakt van haar rolstoel.

Ode aan de 24-uurs opdracht

Na dit interview met mijn zus heb ik een aantal documentaires bekeken, artikelen gelezen en forums afgespeurd om op te zoeken waar rolstoelgebruikers dagelijks mee dealen.

Dit onderzoek heeft mij kennis laten maken met de term validisme. Dit is een term voor de discriminatie, marginalisering en stigmatisering van mensen met een functiebeperking op grond van hun lichamelijke en/of verstandelijke gesteldheid. Vanuit hier ben ik meer onderzoek gaan doen, dit keer als een soort van ode aan de 24-uurs opdracht uit jaar 1. Ik heb uiteindelijk zelf een rolstoel aangeschaft om te ervaren hoe dit is. Dit heeft mij geholpen om beter een beeld te vormen van de situatie waar veel rolstoelgebruikers zich in bevinden. Het moment dat ik bij stichting kringloopcentrum de arm in Utrecht betaald had voor mijn nieuwe rolstoel, besloot ik om er maar meteen in te gaan zitten en zelf te kunnen ervaren hoe het nou is om gebruik te maken van zo'n rolstoel. Nou zou mijn ervaring natuurlijk niet exact overkomen met die van mijn zus, aangezien ik elk moment eruit kan stappen zonder enige nadelige gevolgen. Toch wilde ik het graag proberen omdat mijn referentiekader anders gelimiteerd was aan tekstueel onderzoek en andere digitale bronnen.

Zielig? Nee!

Het moment dat ik het kringloopcentrum uit reed merkte ik al snel dat de openbare ruimte totaal niet ingericht is met rolstoelgebruikers als uitgangspunt. Het kwam meer over alsof het voor voetgangers die ter been waren ontworpen is, en er daarna nog iemand was geweest die zei “oh, laten we hier een op- en afgang voor rolstoelen maken”. Het probleem hiermee is dat veel van deze toegangen tot de stoep vanaf de straat erg steil zijn, en er nog een afwateringsgoot tussen loopt waar je in vast kan komen te zitten. Totaal onhandig als je het mij vraagt. Ik had aardig veel moeite met de stoep op komen. Dit gaf best wat druk want stel dat er een auto aan kwam. Je voelt je toch best onzeker zo. Maakte dit mij zielig? Nee. Maakt dit de ontwerper van deze openbare ruimte slecht? Als je het mij vraagt wel ja. Ik begon in te zien dat rolstoelgebruikers eigenlijk helemaal niet zielig zijn, en al helemaal niet als zielig behandeld willen worden. Dat is echt het meest nutteloze wat je kan doen. Ja het is onhandig in bepaalde gebieden en ruimten, om gebonden te zijn aan je rolstoel, maar dat zegt iets over de ruimte, en niet de gebruikers daarvan. De gebruikers kunnen er immers niks aan doen dat hun lichaam niet altijd helemaal werkt zoals het zou moeten.

Ongevraagde hulp

Iets anders dat mij opviel is dat mensen erg bereid zijn om te helpen, het is vrijwel altijd goed bedoeld en als ik zit te struggelen met een stoepje op komen, of een zware deur

openen is het soms fijn dat er mensen zijn die je helpen. Maar ook hier gaat het vaak mis, mensen denken behulpzaam te zijn en zonder te vragen duwen ze je het stoepje op of je door die deur heen. Ook mijn zus is dit vaak genoeg overkomen en dit is niet alleen irritant maar ook eng; iemand anders neemt controle over jouw manier van voortbewegen, en besluit zonder te vragen of te overleggen het heft in handen te nemen. Omdat deze persoon heeft besloten dat jij vast wel die hulp kan gebruiken. Nou zal je misschien denken “ach, deze persoon probeerde slechts te helpen, het was goed bedoeld”. Maar als jij een bril draagt, en je die voor je op tafel hebt liggen. Hoe zou het dan zijn als ik opeens op je af loop en die bril op je neus zet, omdat ik voor jou besloten heb dat je dat vast nodig zal hebben? “Wat is er mis met je, blijf met je poten van mijn bril af.” zou een gepaste opmerking zijn in dit geval. Toch gek dat mensen dat niet inzien wanneer het om een rolstoel gaat, en het niet gewoon even zouden vragen of diegene hulp nodig heeft.

Happy Hormones

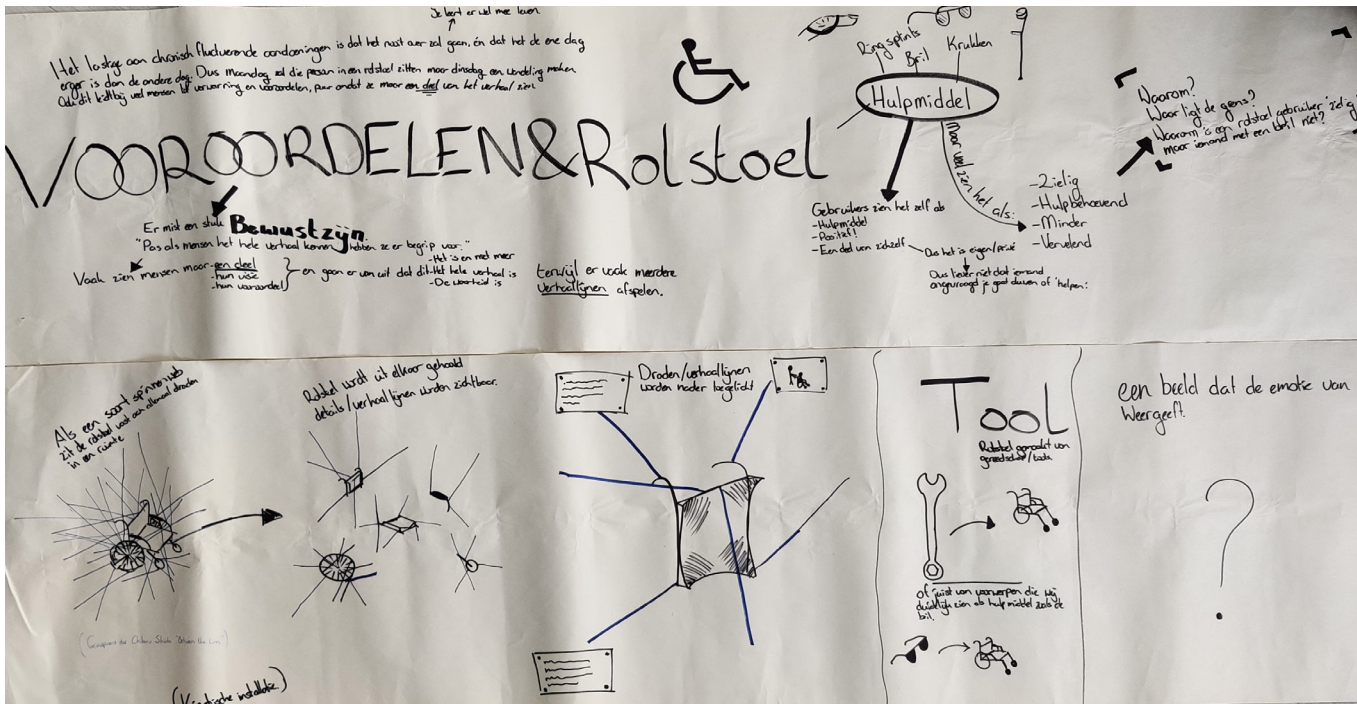
Door dit onderzoek realiseerde ik mij dat er bij veel mensen die deze vooroordelen hebben een stuk bewustzijn en inlevingsvermogen mist; ze denken zich juist goed te kunnen inleven in zo'n persoon maar slaan hier vaak de plank mis. Ik heb zelfs iemand geïnterviewd die zei dat ze bang was om in een rolstoel te eindigen omdat haar leven dan over zou zijn, dan zou ze nooit meer kunnen leven zoals ze nu leeft. Ze vertelde zelfs een keer gehuild te hebben toen ze iemand in een rolstoel zag omdat ze

ervan overtuigd was dat die persoon geen gelukkig leven meer kon leiden. Toen ik haar vroeg waarvoor ze nu dan leeft noemde ze: geluk, blijdschap, succesvolheid en nog een paar andere termen die gelinkt zijn aan alle 'Happy hormones'. Toch best gek dat iemand zo kijkt naar een object wat juist een hulpmiddel is.

Ik bedacht me dat ik hier alsnog een toffe wending aan zou kunnen geven, hoe vet zou het zijn als ik die happy hormones vrij zou kunnen laten komen bij mensen, op het moment dat zij naar de rolstoel kijken. Na wat onderzoek ben ik erachter gekomen wat deze happy hormones zijn en wat ervoor zorgt dat deze geactiveerd worden. Ik heb het hier met de kunstenaar Paul Hohner over gehad, die vertelde mij over het Pavlov effect. Waar dit op neer komt is conditionering; je zou dus mensen kunnen conditioneren door middel van belonen en straffen dat ze hormonen/neurotransmitters als serotonine en dopamine aanmaken wanneer ze naar een rolstoel kijken. Paul gaf Edmund Kemper als ander voorbeeld hiervan, die zogenaamde 'behavior modification treatment' toepaste op andere gevangenen van de gevangenis waarin hij zich bevond. Ondanks dat het mij vet leek om hier een installatie van te maken, die de toeschouwer zou overhalen om de rolstoel als iets positiefs te zien, heb ik ervoor gekozen om deze specifieke manier niet uit te voeren. Maar het doel van deze behavior modification treatment is wel bij mij blijven hangen, het is immers mijn doel om de toeschouwer op een andere manier naar de rolstoel te laten kijken.

Ontwerp stappen

Omdat veel mensen de rolstoel zien als iets waar ze absoluut niet in willen eindigen, en zelfs beschreven dat het hun niet meer waard leek om dan te leven, besloot ik om die twee tegenover elkaar te zetten als een A- en B situatie. Mijn zus vertelde mij dat mensen pas volledig begrip voor haar hebben wanneer ze haar hele situatie aan diegene had uitgelegd, welke ziektes ze allemaal heeft en waarom de rolstoel haar juist helpt de dag door te komen. Mensen zien maar een deel als ze naar mijn zus kijken, ze zien hun visie, ze zien de rolstoel, en vanuit daar wordt een vooroordeel gevormd. Dit vooroordeel zegt dus iets over die mensen zelf. Dit zegt iets over hun referentiekader en hun perspectief. Om al dit onderzoek om te kunnen zetten in een fysieke vorm ben ik voor mijzelf alles op papier gaan zetten en heb ik meerdere poster gemaakt om de kern van mijn project helder te krijgen; Ik wil mensen laten inzien dat rolstoelgebruikers niet per definitie zielig, minder of hulpbehoevend zijn, maar evenveel mens als jij en ik, er is meer dan alleen de rolstoel. Dit nieuwe perspectief wil ik mensen bieden.

- Qua visualisatie van deze kern heb ik diverse vormen bedacht en uitgetekend, maar weinig daarvan waren voor mij voldoende om de boodschap over te brengen. Daarom heb ik voor mijzelf een aantal voorwaarden opgesteld om zo toch aan de slag te kunnen;
1. Het werk moet fysiek en tastbaar zijn, omdat ik mijzelf graag positioneer als onderzoekende maker.
 2. Het moet kinetisch zijn of tot interactie leiden met de kijker, omdat ik niet wil dat het een plat iets is, ik wil de kijker letterlijk meenemen in mijn werk wat hopelijk een activerende werking heeft.
 3. Het moet een A en B-vorm hebben, omdat ik de kijker een nieuw perspectief wil bieden, en de perfecte manier hiervoor is om de kijker mee te nemen van perspectief A naar perspectief B.
 4. Het materiaal moet gelaagdheid hebben, om de kijker te laten zien dat er meer is dan wat je vanaf een afstand ziet, om het vooroordeel te visualiseren dat ontkracht wordt wanneer je het materiaal van dichtbij bekijkt.
 5. Er moet een soort optische illusie in het kunstwerk zitten, om te visualiseren hoe mensen het soms lastig vinden om in te zien dat rolstoelgebruikers ook mens zijn zoals iedereen.

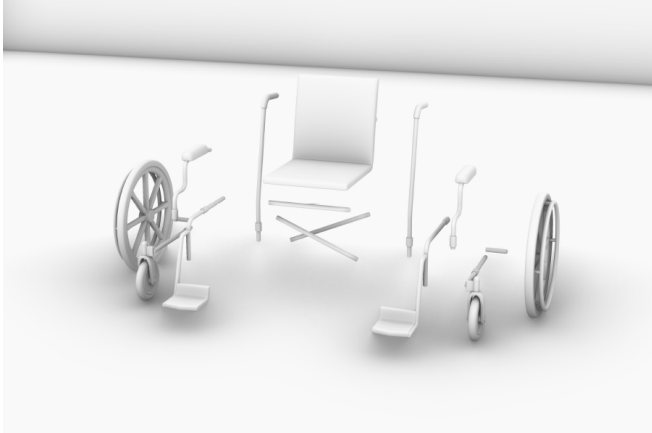
Concluderend kwam ik op deze zin: Perspectief A en B zijn slechts twee kanten waarvan je het kunstwerk kan bekijken, het kunstwerk zelf is en blijft één geheel.

Ik ben gaan nadenken over een A en B-vorm, als eerste vorm stond eigenlijk al gauw de rolstoel vast. Maar wat wilde ik hiermee? Ik zat eraan te denken om de rolstoel van ijs te maken, en wanneer je hier via de ene kant langs liep het leek alsof deze smolt, en als je weer terug zou lopen deze weer zou “groeien” uit dat plasje water. Ondanks dat dit een fantastisch dramatisch beeld zou zijn geweest miste ik een gelaagdheid in het materiaal en heb ik dit ontwerp alweer vrij gauw geschrapt.

Ook heb ik een soort goddelijke rolstoel gerenderd, om de rolstoel als een soort ultieme vorm van voortbewegen te visualiseren, in de poging mensen te overtuigen dat de rolstoel juist iets positiefs is, of zelfs beter dan benen. Dit miste alleen een tegenperspectief, gelaagdheid in materiaal, en nog wat andere voorwaarden.

Dit idee heeft ertoe geleid dat ik een nieuwe manier van voortbewegen wilde ontwerpen. Ik heb oude mensenbotten geleend van een kunstenaar om te bestuderen hoe onze huidige primaire vorm van voortbewegen in elkaar zit. Ik ben de anatomie van de mens en de gewrichten van onze benen gaan bestuderen in de hoop hier wat mee te kunnen. Deze nieuwe manier van voortbewegen kon van alles zijn, van een nieuw gewricht, tot een exoskelet of een compleet nieuw soort rolstoel.

Ik heb een rolstoel geschetst die van gereedschap gemaakt is om letterlijk te visualiseren hoe de rolstoel een tool is, een hulpmiddel. Maar ook dit voldeed niet aan een aantal van mijn voorwaarden.

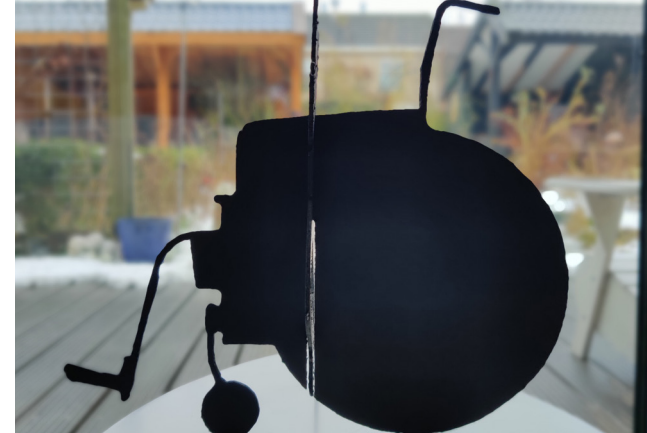
Verder heb ik nog een rolstoel helemaal uit elkaar gesloopt, om als een soort kinetisch kunstwerk de rolstoel als een exploded view te kunnen weergeven, waarbij aan elk onderdeel een verhaallijn gekoppeld is, allemaal stukjes van mijn zus haar verhaal. Verhaallijnen die weer samengebracht kunnen worden tot een volledige rolstoel, om alle kleine stukjes bij elkaar te brengen tot mensen 'het hele verhaal' zouden begrijpen en inzien wat de rolstoel eigenlijk is. Ondanks dat dit ontwerp aan alle voorwaarden zou kunnen voldoen, ben ik er niet mee doorgegaan omdat ik de connectie tussen rolstoel onderdelen en mijn zus haar verhaal niet inzag, en het kunstwerk te ingewikkeld zou worden om te begrijpen.

Dit is een belangrijke reden voor mij om het simpel te houden, ik wil een kunstwerk maken dat makkelijk voor de kijker is om te begrijpen, en wat qua vorm sterk is zonder al te veel poespas.

Zo ben ik uiteindelijk afgestapt van het idee om van perspectief B ook een rolstoel te maken. Perspectief A (de rolstoel) moet eigenlijk omvormen in een tegenstelling; in iets waarvan mensen van mening zijn dat het precies het tegenovergestelde van de rolstoel is. Vrijwel het eerste wat er in mij opkwam was 'benen'. Niet zomaar benen, maar een hardlopende vrouw, mijn zus om precies te zijn. Mijn zus heeft namelijk vroeger op atletiek gezeten, en zit nu in een rolstoel. Dit betekent niet dat zij opeens zielig is geworden of een van de vele andere vooroordelen die mensen hebben, zij is nog steeds dezelfde persoon als die zij toen was, alleen dan wat volwassener. Dankzij de rolstoel kan zij nog steeds alles doen wat ze wil doen.

Kunstenaar Willem Speekenbrink vertelde mij over de Spaanse beeldhouwer Eduardo Chillida. Deze kunstenaar werkte veel met enorme massieve stukken metaal. Dit leek meer op wat ik in mijn hoofd had, zo zou mijn kunstwerk ook robuust zijn en zonder problemen in de openbare ruimte kunnen staan. Het enige probleem hiervan is de tijd die dit zou innemen en de kosten aan materiaal. Ik vertelde aan Willem dat ik er inmiddels aan zat te denken om het werk van buizen te maken. Dit zou namelijk sterk genoeg zijn om het kunstwerk op zichzelf te kunnen laten staan. Of deze buizen nou van pvc, glas, of metaal waren had ik nog niet helemaal helder. Willem vertelde mij dat dit niet haalbaar zou zijn, ik zou hier minimaal een half jaar voor nodig hebben. Het leek hem verstandiger om het perspectief uit te werken vanuit twee platen zodat ik toch het

A en B-perspectief behield, en dit qua tijd veel redelijker zou zijn. Nou kon ik me ergens wel in deze gedachte inleven, en begreep ik zijn punt. Alleen is dit totaal niet wat ik in mij had voorgesteld en werd ik een beetje van mijn á propos gebracht. Thuis ben ik toch aan de slag gegaan om dit direct in Rhino te tekenen en in plaatmateriaal uit te snijden. Ik zette het in elkaar als een kruis en inderdaad was er een A en B-perspectief, maar het had totaal de magie verloren die ik mij had voorgesteld van het A en B-perspectief. De transitie tussen perspectieven is niet interessant genoeg voor mij en wanneer ik naar het kunstwerk keek leek dit precies op wat het is; twee losse platen die in elkaar geschoven waren. Het voelde alsof de twee delen niet bij elkaar wilden horen en het twee compleet verschillende elementen waren. Ondanks dat de bedoeling van het A en B-perspectief is om de twee uitersten tegenover elkaar te zetten, is dit niet wat het uiteindelijke doel is van mijn kunstwerk. Ik wil namelijk duidelijk maken dat A en B, ongeacht de vooroordelen hetzelfde zijn. Ik wil tijdens de overgang van perspectief A naar perspectief B visualiseren dat deze twee 'uitersten' eigenlijk hetzelfde zijn.

De vorm heb ik op dit moment dus vrij duidelijk in mijn hoofd. Dit ben ik direct gaan schetsen en tekenen in Rhino. Kort daarna heb ik contact opgenomen met miniprinten.nl, André van Rijswijck (voorzitter fablab Alkmaar) en met een vriend van me. Dit deed ik om deze 3D tekening van mij te laten 3D printen in verschillende formaten. Dit ging helaas allemaal niet zo vlekkeloos als ik had gehoopt; aangezien ik na een mislukte print nooit meer wat heb terug gehoord van miniprinten.nl, het formaat dat ik bij het fablab heb laten printen is iets kleiner dan ik had gedacht, maar dit had ik zelf niet goed doorgegeven. Dus heb ik het uiteindelijk via een vriend van mij laten printen. Deze 3D print was cruciaal in het buigproces van de pijpen.

Materiaal

Nu was het belangrijk om het juiste materiaal te vinden om dit ontwerp in uit te werken, het materiaal moest aan mijn voorwaarden voldoen en natuurlijk goed bewerkbaar zijn binnen de tijd die ik nog over had. Ik ben met diverse kunstenaars zoals Paul Hohner, W.H. de Groen, Gerdien Noordeloos, Jules Noordeloos, Willem Speekenbrink en een aantal anderen om tafel gegaan om informatie in te winnen om tot het juiste materiaal te komen. Dit was erg lastig aangezien iedereen hier hun eigen idee natuurlijk over had, en ik uiteindelijk de afweging moet maken of dit aansluit bij wat ik in mijn hoofd had.

Zo stelde Paul eerst ijzerdraad voor. Dit is alleen vrij stug en brak al gauw dus inspireerde dit mij om koperdraad uit te proberen. Dit is nog vrij zwak dus ik zou iets sterkers moeten vinden om het op groot formaat te maken. Terwijl Gerdien het had over klei zat ik te denken om deze ideeën te combineren op een manier zoals Maarten Baas dat heeft gedaan met zijn Clay stoel, wat in feite een ijzerdraad constructie is waaromheen een zachte klei op basis van kunststof gekneet is. Uit deze klei substantie zou ik dan bijvoorbeeld botten kunnen modelleren om het meer bij mijn verhaal aan te laten sluiten. Toch is dit niet helemaal de richting die ik op wilde aangezien ik de connectie tussen dit materiaal en het doel van mijn kunstwerk zag verwateren. Ik wil namelijk dat het materiaal het doel van het kunstwerk versterkt, en niet hiervan afleidt

of zijn eigen verhaal vormt.

Zelf ben ik na wat materiaalonderzoek op het idee gekomen om het van koperen buizen te maken. Omdat ik weet dat dit materiaal enorm divers is in eigenschappen, veel eigenschappen die aansloten bij mijn verhaal. Ook is koper makkelijker te buigen dan vele andere metalen, en na wat proefjes te doen leek dit het perfecte materiaal voor mijn kunstwerk. Zo krijgt koper een beschermende sterkere oxide laag wanneer het in contact komt met de atmosfeer, waar vele andere metalen juist zwakker worden wanneer dit gaat roesten. Ook kwam ik na veel experimenteren en na een beetje sparren met Gerdien (overigens expert op het gebied van keramiek, brons en koper) er achter dat koper vele kleuren kan hebben wanneer je het verhit met een vlam, en na er met een plantenspuit water op te spuiten kan je deze kleur ‘fixeren’ in het metaal. Ik had eerder al geprobeerd om het onder te dompelen in water maar zo verloor het koper juist de kleur.

Wanneer koper oxideert zullen veel mensen zeggen dat het groen wordt. Maar als je het behandelt met zuren en dit proces versnelt door het te verhitten heeft koper opeens veel meer eigenschappen dan alleen groen worden. Zo kan het zuur koper mat maken, enorm veel kleuren en een geheel nieuwe textuur geven. Ik kwam hier eigenlijk per ongeluk achter toen ik een tijdje geleden wat koperen buizen aan het solderen was en wat S-39 (soldeer flux) iets te heet maakte en dit hele toffe effecten achterliet. Wat bleek nou, het was nog een oud potje S-39 wat nog op basis van zoutzuur is. Dit kan je tegenwoordig alleen nergens meer kopen

dus om dit effect op het gehele kunstwerk toe te passen moest ik op een andere manier aan meer zoutzuur zien te komen. Hiervoor moest ik mijzelf goed beschermen. Omdat de gassen die vrijkomen bij deze reacties erg gevaarlijk zijn.

Nog voordat ik de koperen buizen behandeld had moest ik eerst het type buis kiezen. Ik heb eerst op kleine schaal van koperen remleidingen wat onderdelen gemaakt. Dit is alleen totaal niet sterk genoeg en vormde bij elke te krappe bocht al een knik in de buis. Na wat experimenteren en berekenen welk formaat buis sterk genoeg zou zijn ben ik op 12 millimeter uitgekomen. Ik heb de Rhino tekening van mij opgeschaald naar het formaat dat ik wilde en berekend hoe lang de volledige pijp zou zijn die ik nodig had. Ik kwam uit op ruim 11 meter en heb iets van 15 meter aan koperen pijpen, samen met wat soldeersokken en -knieën besteld bij de bouwmarkt zodat ik wat extra pijp over zou hebben.

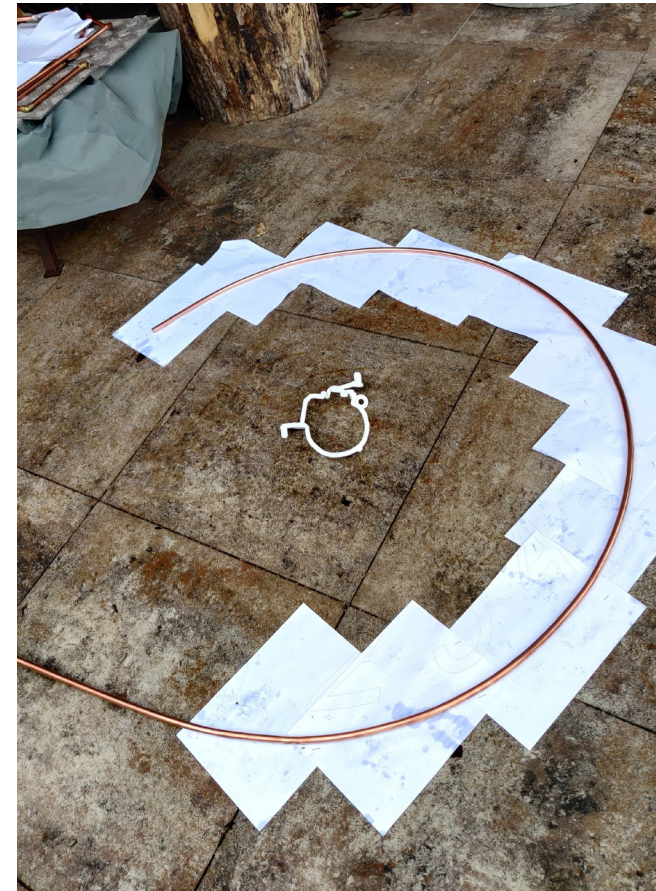

Buigen

Om het koper te buigen had ik een pijpenbuiger nodig. Gelukkig had mijn opa er nog eentje alleen waren de aluminium buigvormen voor een ander formaat buis en knikten de pijpen of beschadigden ze. Ik heb met de draaibank uiteindelijk deels zelf de juiste tools moeten maken om het koper over te buigen, en met deze tools lukte het prima.

Omdat de vorm die ik wilde maken enorm complex is heb ik bepaalde delen van de Rhino tekening 1 op 1 afgedrukt op papier om de buizen langs te houden, maar zelfs dit hielp niet altijd en was het dus cruciaal om de 3D-print erbij te houden en de 3D-tekening op mijn computer.

het maar gewoon in elkaar te solderen. Dit heeft me dagen gekost, waarna ik ook weer hier en daar wat opnieuw moest buigen of er zelfs een nieuw stuk buis tussen moest omdat ik er toch niet helemaal tevreden mee was. Na wekenlang buigen ben ik tot een vorm gekomen waar ik blij mee ben.

Nu was het zaak om het koper te gaan behandelen met het zuur. Ik heb gekozen voor zoutzuur omdat dit ook is waar S-39 op gebaseerd was en andere zuren veel te langzaam reageren. Zoutzuur alleen doet nog niet zoveel met koper en dus heb ik het met een soldeerbrander flink verhit om het reactieproces te versnellen, hiermee creëerde ik gelijktijdig toffe kleuren en heb ik met een plantenspuit daarna natgespoten om de kleuren te fixeren en de grootste hoeveelheid zoutzuur er af te spoelen. Het zoutzuur wat er nog op achterbleef heb ik over het verloop van twee weken nog verder laten werken zodat het een nog betere textuur vormde van het koper.

Na deze twee weken keek ik vanaf een afstand naar mijn kunstwerk en er was precies gebeurd waar ik op hoopte; Vanaf een afstand ziet het kunstwerk er vrij grijs uit, en zie je eigenlijk alleen maar het silhouet. Maar als je dichterbij komt en inzoomt op het kunstwerk zal je zien dat het kunstwerk eigenlijk helemaal niet grijs is maar juist enorm fascinerend qua textuur en kleur.

Dit is precies de boodschap die ik met mijn kunstwerk over wil brengen; vanaf een afstand heb je misschien je vooroordeel al klaarliggen, maar wanneer je de tijd neemt om in te zoomen op de details wordt eigenlijk dat hele vooroordeel ontkracht. Omdat het anders blijkt te zijn dan je dacht. Deze gelaagdheid in materiaal sluit goed aan op de vorm van het kunstwerk, waar je

vanuit het ene perspectief een hardlopende vrouw ziet en vanuit het andere perspectief een rolstoel ziet. Ze lijken misschien het tegenovergestelde van elkaar, maar naarmate je je perspectief verandert zie je gaandeweg dat beiden onlosmakelijk van elkaar verbonden zijn en geheel zijn. Die rolstoel en die hardlopende vrouw zijn allebei dezelfde persoon, namelijk mijn zus.

Locatie

Het doel van mijn kunstwerk is om het perspectief -dat mijn zus mij ooit heeft laten zien- met de rest van de wereld te delen. De locatie moet dus druk bezocht zijn, toegankelijk zijn voor iedereen en waar zo veel mogelijk mensen komen zonder daarbinnen te discrimineren, zodat zoveel mogelijk mensen hun perspectief tegenover rolstoelgebruikers veranderd kan worden. De locatie van het kunstwerk moet overdekt zijn zodat het koper niet alsnog groen wordt door hevige regenval. Als laatste moet de ruimte waarbinnen het kunstwerk komt te staan enorm ruimtelijk zijn zodat mensen er zonder moeite omheen kunnen lopen. Twee soorten locaties binnen Nederland die hier perfect aan voldoen zijn treinstations zoals Utrecht centraal en luchthavens zoals Schiphol.

Multidisciplinaire samenwerking

Anouk Noordeloos - *Industrial designer aan de Universiteit van Twente.*

Mijn main source of inspiration, Anouk. Zonder haar zou mijn kunstwerk nooit tot stand zijn gekomen. Omdat dit kunstwerk haar zo nauw betreft vond ik het erg lastig om haar hier veel bij te betrekken, de meest kritische persoon ben ik immers zelf en ik wilde haar niet teleurstellen. Ik heb Anouk geïnterviewd en vaak met haar gebeld. Zij liet mij kennismaken met de term ‘validisme’. Zo nu en dan nam ik contact met haar op om wat vragen te stellen en of zij mij van wat meer informatie kon voorzien of mij kon vertellen waar ik zelf meer informatie vandaan kon halen. Ik wilde haar niet al te veel vertellen over mijn project. Omdat ik tot de laatste paar weken voor de beoordeling nog niet het gevoel had dat het af was, en ik bang was dat mijn ideeën en ontwerpen (die nog lang niet verfijnd waren) haar een verkeerde indruk zouden geven.

Paul Hohner - *Product designer, beeldend kunstenaar, participatie kunstenaar.*

Ik heb aan het begin van mijn derde jaar aan de academie stagegelopen bij Paul. Tijdens deze periode is een bijzondere vriendschap ontstaan en zou ik ook nergens anders liever stage willen lopen. Ik wist van mijn stage bij Paul dat hij een enorm netwerk heeft, een netwerk die hij maar al te graag aan mij wilde introduceren. Tijdens dit afstudeerproject heeft Paul er dan ook veel aan gedaan om mij in contact te brengen met de juiste mensen. Zo bracht hij mij in HKU-X in contact met iemand die mij meer kon vertellen over de Spoon theory, ik mocht aanwezig zijn bij een paar van de lessen die hij hier op de HKU geeft. Het was een goede deal want zo konden de studenten mij alles vragen over biomimicry en kon ik inspiratie opdoen door vragen te stellen die betrekking hadden tot mijn project. Ook heeft Paul zijn atelier, gereedschap en materiaal vaak genoeg aan mij beschikbaar gesteld zodat ik een werkruimte had waar voldoende creatieve inspiratie uit viel te halen.

Willem Speekenbrink - *Beeldhouwer, installatiekunstenaar en omgevingskunstenaar.*

Ik heb met Willem voornamelijk mogen sparren over het materiaal waarvan ik mijn kunstwerk wilde maken. Ik heb op advies van Marcel contact gezocht met Willem en ben naar Den Haag gereisd om mijn project aan hem uit te leggen. Ik heb mijn 3D model meegenomen om te vragen hoe ik zoiets nou het beste groots kon maken. Hij noemde namen van diverse kunstenaars en beeldhouwers, maar tot zijn teleurstelling zeiden deze namen mij helemaal niks en dus haalde Willem hier en daar boeken vandaan om uit te leggen wat hij nou bedoelde. Ook is de haalbaarheid per materiaal en vorm besproken. Toen ik vertelde dat ik voor mijzelf de deadline van het fysieke kunstwerk op ongeveer 10 februari heb gezet vloog Willem zowat achterover van schrik. Alles wat we hadden besproken werd van tafel geschoven om plaats te maken voor een vorm die vele malen simpeler is en na wat volgens Willem wél haalbaar zou zijn. Ik heb dit idee uitgewerkt en juist dit werk bevestigde dat ik het niet zo wilde doen. Dit motiveerde mij juist om Willem zijn ongelijk te bewijzen, want ik geloofde dat ik de vorm die ik in mijn hoofd had wel binnen de tijd die ik nog had zou kunnen maken. Betekende dat overuren draaien? Jazeker! Dat was het helemaal waard.

André van Rijswijk - *Voorzitter en medeoprichter fablab ‘Kaasfabriek’ Alkmaar, eigenaar Studio maakman, voorzitter Go4Tech.*

Al sinds de middelbare school kende ik de naam “Kaasfabriek”. Dit is de plek waar je je ontwerp kan laten 3D printen. Voor mijn profielwerkstuk wilde ik een drone maken, en de onderdelen hiervan laten printen. Een docent heeft ooit de naam ‘Kaasfabriek’ gedropt als the place to be wanneer het om dit soort projecten gaat en dit is altijd bij mij blijven hangen. Nog voordat ik aan het 3D printen toe kwam had mijn middelbare school al zelf een 3D printer aangeschaft dus ben ik er nooit langs gegaan. Nu ik een vorm zelf heb ontworpen en deze graag snel tastbaar wilde hebben besloot ik contact op te nemen met het fablab ‘Kaasfabriek’. Dit is immers om de hoek van waar ik momenteel woon en leek mij een uitgelezen kans om kennis te maken. Na gebeld en gemaïld te hebben kon ik mijn 3D print ophalen bij André, de voorzitter van Kaasfabriek. Ik toonde mijn interesse voor het fablab tegenover André en hij vertelde er maar al te enthousiast over. Hij heeft mij zelfs een werkruimte aangeboden als ik dit na de HKU nodig heb. Verder heb ik hem natuurlijk verteld over mijn project en wat de reden achter die 3D print eigenlijk is. Hij is geïntrigeerd en vroeg mij om hem op de hoogte te houden. Het was erg fijn om op zo’n manier met zo iemand samen te werken, en om te zien wat soort kansen dit biedt.

Jaap Schot - *Gepensioneerd kunstenaar, installatiekunstenaar, beeldhouwer, uitvinder.*

Jaap Schot is mijn opa, de man die mij heeft leren lassen en van wie ik mijn creativiteit waarschijnlijk geërfd heb. Zelf is hij tegenwoordig vooral spullen uit elkaar aan het slopen die mensen hem brengen. Vroeger repareerde hij juist vaak dingen; bracht je hem een kettingzaag die het niet meer deed, dan sloopte Jaap deze helemaal uit elkaar en fixe dit. Had je een tool nodig die nog niet bestond, dan laste Jaap dit wel even voor je in elkaar. Een echte uitvinder als je het mij vraagt. Toen ik eenmaal helder had wat de vorm van mijn kunstwerk moest worden, en dat ik dit van buizen wilden maken ben ik direct naar mijn opa toe gegaan om dit aan hem uit te leggen aan de hand van mijn 3D model en de tekeningen die ik gemaakt heb. Het zweet brak hem uit en hij sliep er helemaal slecht van; hoe ga je zoiets nou maken. Het was volgens hem te gecompliceerd om mij hiermee te helpen, dus vroeg ik hem of hij in ieder geval wel wat tools voor mij had om de buizen te buigen, dan zou ik er wel voor zorgen dat het kunstwerk tot stand zou komen. Gelukkig had hij meeste tools, en hetgeen wat we niet hadden hebben we samen gemaakt zodat ik toch aan de slag kon.

Nu ik het kunstwerk af heb is hij enorm onder de indruk, en zowel opa als oma zijn enorm trots op mij.

Jules Noordeloos - *Fotograaf, beeldhouwer, kunstenaar, adviseur beheer openbare ruimte & ingenieur infra-techniek en cultuurtechniek.*

Jules is mijn vader, de extra paar handen en ogen die ik absoluut nodig had om de buizen juist te buigen en te verbinden. Het lastige aan mijn kunstwerk is dat er steeds iets verandert in het A-perspectief als je wat in het B-perspectief verandert. Als ik dus bijvoorbeeld niet tevreden was met hoe het achterste been gevormd was, of de positie hiervan is ten opzichte van de rest van het lichaam, dan moest dit gebogen worden. Het resultaat hiervan was alleen dat vanuit het rolstoel-perspectief het grote wiel ook verbogen werd, en dus opeens een knik in de vorm wat eigenlijk een perfecte ronding had moeten zijn. Om deze reden was het voor mij essentieel om mijn vader hierbij aanwezig te hebben, hij heeft immers hetzelfde soort visie als wat ik heb. Dit komt omdat ik fotograaf ben, dankzij mijn vader. Hij heeft mij op een nieuwe manier naar de wereld leren kijken door mij te leren fotograferen. Ik had voor het buigen van de buizen eigenlijk twee dezelfde ogen als ikzelf heb nodig, en er was niemand beter hiervoor dan mijn vader.

Gerdien Noordeloos - *Keramiste, kunstenaar, ruimtelijk vormgever, beeldhouwster, schrijfster.*

Gerdien is mijn moeder, ze is professioneel keramiste en heeft een groot atelier aan huis. Van dit atelier en haar kennis heb ik dan ook vaak dankbaar gebruik van kunnen maken. Ze heeft een sterke visie en is enorm oplossingsgericht. Met haar heb ik voortdurend lopen sparren over mijn project, wat vaak interessante gesprekken en situaties opleverde omdat zij heel anders naar dingen kijkt dan ik. Waar ik ervan overtuigd ben dat iets geel is is het in de ogen van mijn moeder toch iets meer oranje. Zoals je begrijpt botst dit dus ook soms, maar zolang je open blijft staan kan je ook uit deze botsingen interessante informatie halen. Vooral wanneer ik mijn verhaal rondom dit kunstwerk wilde formuleren en de kern duidelijk wilde maken. Dan vraagt zij wat ik er eigenlijk mee bedoel, en vult soms ook wat in, meestal antwoord ik dan dat dit helemaal niet is wat ik bedoel. Dit zorgde ervoor dat ik inzag wat nou het verhaal is dat ik over wil brengen. Zij is overigens ook mijn grote inspiratiebron als het gaat om verhalen schrijven, niemand schrijft op zo'n verhalende manier als dat zij dat doet, en ik geloof dat ik dat wel aardig heb overgenomen.

Zoals ik eerder benoemde is zij professioneel keramist, ze heeft een enorme kennis van materialen zoals klei, glazuren, oxides en brons. Zij heeft mij geleerd dat metaal heel mooi kan kleuren alleen al door het te verhitten, en hoe je deze kleuren kan fixeren door er water op te sprayen. Dit intrigeerde de alchemist in mij enorm.

Marcel Ponjee - *Interieurarchitect, docent beeld HKU, begeleidend docent jaar 4 HKU.*

Marcel, een zorgeloos mens, maar ook de sadistische badmeester. Net wanneer je boven water komt om wat lucht te happen dompelt hij je zo weer onder, want je moet door dat gat zwemmen. Hij weet best dat je het kan, je moet het zelf alleen nog even inzien.

Grapje natuurlijk, niks sadistisch aan Marcel, hij is mijn begeleidend docent tijdens dit eerste semester van mijn afstuderen, en ik had hier niemand anders voor in de plaats willen hebben. Marcel is overigens de persoon die mij heeft geadviseerd contact op te nemen met Willem. Ook maakte Marcel veel extra tijd vrij voor ons om te sparren over ons project. Van fysieke spar-sessies over tot digitale via Zoom. Het was fijn om voor deze lessen een korte presentatie te kunnen maken, omdat ik zo ook voor mijzelf meer inzicht creëerde in hoe ver ik nu in mijn project was en of ik op schema lag. Wanneer ik vastliep was het fijn om iemand te hebben die eigenlijk als een soort van spiegel jezelf laat nadenken over de vragen die je stelt en waarmee je vastloopt, waardoor je eigenlijk jezelf verder weet te helpen.

Terugblik Platform

Ondanks het feit dat ik enorm blij ben met het huidige kunstwerk, en heb bewezen aan Willem (en mijzelf) dat ik het toch wel op tijd af heb kunnen maken, zijn er wel een aantal dingen die ik anders zou aanpakken in de toekomst.

Ik zou graag het werk in brons willen laten gieten. Dit omdat brons een legering is van tin en koper en het dus grotendeels dezelfde eigenschappen zou hebben als het huidige kunstwerk. Een versie gemaakt van brons zou vele malen sterker zijn, ook omdat dit massief is tegenover een holle koperen pijp. Dit zou ervoor zorgen dat het kunstwerk veilig op openbare plekken zou kunnen staan. Ook kan brons gepatineerd worden zodat het dezelfde kleur-eigenschappen krijgt als het huidige kunstwerk. Als laatste en misschien wel meest belangrijke reden waarom ik het uit brons zou willen maken is zodat je niet meer de soldeersokken en -knieën ziet zitten.

Dit is een enorm intensief en bijzonder project geweest voor mij, zowel mentaal als fysiek. Ik heb ontzettend veel geleerd en mijzelf verder ontwikkeld als ontwerper. Ik heb tijdens dit project ingezien hoe belangrijk samenwerken is voor mij, en wat er allemaal wél mogelijk is in tijden van corona.

Tijdens platform ga ik aan de slag bij Abels & Partners Architecten. Ik ben bij Harry Abels terecht gekomen door Joost Muiser, mijn opdrachtgever bij de minor Design with Nature die ik in Den Haag heb gevolgd. Het concept dat ik tijdens deze minor heb ontworpen sprak Joost zo aan dat hij aanbood om mij in contact te brengen met de Architect van de Haagse Hogeschool, Harry Abels. Niet veel later ben ik bij Harry op kantoor gekomen om mijn concept te pitchen en werd mij gevraagd of ik dit ook werkelijk voor hem wil uitvoeren.

Dat is dus wat ik van plan ben in Platform te gaan doen; het concept wat ik tijdens mijn minor heb ontworpen uitvoeren op maat voor het kantoorpand van Harry Abels. Harry vertelde mij dat hij een breed netwerk heeft aan expert in stoffen, elektrotechnische installaties en dat ik daar gebruik van kan maken tijdens het tweede semester om dit concept te verwezenlijken. Er valt dus weer veel te leren en te organiseren!

Verder zit ik er nog over na te denken om een master te gaan volgen na de HKU, ik heb me hier nog niet al te veel in verdiept, maar ik weet in ieder geval wel dat ik nog door wil studeren na Spatial Design.